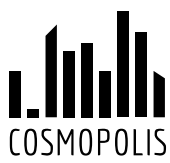

Vyššie milióna
predaných
výtlačkov

DIEVČA NIKOHO

Intímna spoveď obete zneužívania
a bojovníčky za spravodlivosť

Virginia Roberts
Giuffre

D I E V Č A
N I K O H O

Intímna spoveď obete zneužívania
a bojovníčky za spravodlivosť

Virginia Roberts
Giuffre

Virginia Roberts Giuffre
DIEVČA NIKOHO

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 428. publikáciu.

Z anglického originálu *Nobody's Girl*, vydaného v roku 2025 vydateľstvom
Alfred A. Knopf, ktoré je súčasťou Penguin Random House LLC,
preložila do slovenčiny Anna Chelemendíková.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sazba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Krajičková

Vydanie 1., 2026
Počet strán 376
Tlač FINIDR, s.r.o.

Nobody's Girl

Copyright © 2025 by The Estate of Virginia Roberts Giuffre
This edition published by arrangement with Alfred A. Knopf, an imprint of the Knopf
Doubleday Group, a division of Penguin Random House LLC.
Jacket photograph from the personal collection of the author.

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2026
Translation © Anna Chelemendíková, 2026

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť
reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho
písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude **trestne stíhané**.
Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie
tejto knihy na tréningovanie AI sú **bez súhlasu nositeľa práv zakázané**.*

ISBN 978-80-8305-287-1 (ePub)
ISBN 978-80-8305-286-4 (pdf)
ISBN 978-80-8305-285-7 (print)

*Venované mojim sestram, ktoré prežili,
a každému, kto si prešiel sexuálnym zneužívaním.*

Niektoré mená boli zmenené
v záujme ochrany súkromia zúčastnených osôb.

OBSAH

Poznámka spoluautorky Virginie Robertsovej Giuffreovej	11
Úvod	17

I. časť: DCÉRA

JEDEN „Baby“	29
DVA Growing Together	35
TRI Virginia Lee	43
ŠTYRI Menej než nič	53
PÄŤ Vinceremos	62
ŠEŠŤ Keby priania boli kone	67
SEDEM Duch, ktorý sa vrátil	79

II. časť: VÄZENKYŇA

OSEM Ružový dom	91
DEVÄŤ Napichnutie pokrivenej žily	100
DESAŤ Veľmi dôležitý muž	108
JEDENÁŠŤ Spodok pyramídy	121
DVANÁŠŤ „Tak ako to robíš pre mňa“	127
TRINÁŠŤ Život s „tým druhým“	138
ŠTRNÁŠŤ Bábky na špagáte	148
PÄTNÁŠŤ Za hranou	158

III. časť: PREŽIVŠIA

ŠESTNÁSTĽ Krajina úsmevov	171
SEDEMNÁSTĽ Postrach tyranov	177
OSEMNÁSTĽ Novomanželia	185
DEVÄTNÁSTĽ U protinožcov	195
DVADSAŤ Vitaj na svete	205
DVADSAŤJEDEN Zájimová osoba	214
DVADSAŤDVA „Je to Tyler!“	221
DVADSAŤTRI Moja vlastná princezná	231
DVADSAŤŠTYRI Malá zmena	244
DVADSAŤPÄŤ Späť v slnečnom štáte	249
DVADSAŤŠEŠŤ Výšiny Skalnatých vrchov	261

IV. časť: BOJOVNÍČKA

DVADSAŤSEDEM Bod, odkiaľ niet návratu	273
DVADSAŤOSEM Navždy moja dcéra	279
DVADSAŤDEVÄŤ Prisahám na svoju česť	286
TRIDSAŤ Začína sa zúctovanie	298
TRIDSAŤJEDEN Chuť spravodlivosti	307
TRIDSAŤDVA Sestry, ktoré prežili, sa spájajú	313
TRIDSAŤTRI Nezlomená	320
TRIDSAŤŠTYRI Zlé sa mení na horšie	329
TRIDSAŤPÄŤ Protiúder	337
TRIDSAŤŠEŠŤ Maxwellová pred súdom	343
TRIDSAŤSEDEM Výrovanie účtov a zakotvenie	349
TRIDSAŤOSEM Dievča nikoho	361

Poznámka spoluautorky Virginie Robertsovej Giuffreovej

Písanie knihy spolu s iným človekom je vždy intímny proces. Pri každom projekte, na ktorom som pracovala, som musela v istom momente položiť autorovi niekoľko mimoriadne osobných otázok. Následne upevňujem spomienky autorov, bez ohľadu na to, aké sú živé, tým, že sa ich snažím podprieť dôkazmi: študujem si všetku existujúcu dokumentáciu a rozprávam sa s ľuďmi, prítomnými v ich životoch, ktorí mohli byť svedkami opísaných udalostí alebo o nich vedeli. V tomto zmysle pre mňa nebol ničím novým proces, ktorý som absolvovala pri práci s Virginiou, aby som jej príbeh podala správne.

Dve veci však robili Virginiine memoáre odlišnými. Po prvé, príbehy, o ktoré sa potrebovala podeliť, boli pre ňu nesmierne zdruvujúce, keď o nich rozprávala; po druhé, viaceré postavy v týchto príbehoch patrili k najbohatším a najmocnejším ľuďom sveta. Niektorí z nich sa už Virginii vyhrážali, aby ju umlčali. Od začiatku sme s Virginiou chápali, že táto kniha musí byť napísaná s pedantnou precíznosťou – aby bola pravdivá, samozrejme, ale aj preto, aby sme Virginiu ochránili pred tými, ktorí by boli radšej, keby zostala ticho.

Chcem explicitne vysvetliť, prečo sa Virginia rozhodla *nezostať* ticho, čo by pre ňu bolo nepochybne jednoduchšie. Od začiatku mi hovorila, že verí, že jej príbeh pomôže iným ľuďom. Nielen obeťiam Epsteinovej krutosti, ale každému človeku, mužovi alebo žene, ktorý bol niekedy donútený k sexu proti svojej vôli. Zas a znovu, počas stoviek esemesiek a e-mailov, ktoré sme si s Virginiou vymenili, a rozhovorov, ktoré sme viedli počas štyroch rokov, trvala na

tom, že chce byť vykreslená autenticky, so všetkými svojimi chybami. Chcela, aby svet spoznal, kým v skutočnosti bola, aby sa obeť zneužívania, ktoré si budú čítať jej slová, cítili menej osamelé. Dúfala, že ak vykreslí pravdivý obraz svojho utrpenia, inšpiruje to viac ľudí, aby bojovali za zmeny, o ktorých bola presvedčená, že sú zúfalo potrebné – predovšetkým za legislatívu, ktorá by zrušila ustanovenia o premlčacích lehotách pre páchatelov sexuálneho zneužívania detí.

Virginia patrila k tým najsrdečnejším a najštedrejším ľuďom, akých som kedy stretla. Bola oddaná svojim trom deťom, ktoré mala s manželom Robbiem Giuffrem (s ktorým sa neskôr odcudzili). Bola však aj neoblomná a odhodlaná. A práve táto jej neoblomnosť mi umožnila pod jej vedením vyrozprávať celý jej príbeh a (čo je rovnako dôležité) podrobiť ho skúmaniu, potvrdiť ho a nakoniec pomôcť vytvoriť toto inšpiratívne, no zároveň srdcervúce svedectvo, ktoré práve držíte v rukách.

Keď som hľadala dôkazy, ktoré by potvrdili zneužívanie, ktorým si Virginia prešla ako dieťa, vypátrala som jej priateľku z detstva, ktorá bola neuveriteľne otvorená, pokiaľ išlo o zneužívanie, ktoré sama znášala zo strany svojho otčima – toho istého muža, ktorý sexuálne zneužíval Virginiu ako dieťa a ktorý bol neskôr odsúdený za zneužívanie ďalšej maloletej osoby. Jej účasť a láskavosť boli pre Virginiu obrovským zdrojom útechy. V spolupráci s profesionálnym overovateľom faktov som sa dlho rozprávala aj s Virginiinou matkou, jej manželom, jej bývalým priateľom a jej dvoma bratmi, ktorým Virginia rozprávala o zneužívaní zo strany otca aj jeho priateľa. Viackrát som kontaktovala Virginiinho otca a žiadala som ho o vyjadrenie k obvineniam jeho dcéry. Reagoval prudkým, dôrazným popieraním.¹

1 Jeho vyjadrenie v plnom znení: „Aby sme si to ujasnili, svoju dcéru som nikdy nezneužíval a nevedel som ani o tom, že by to robil Forrest ———; keby som o tom vedel, bol by som veľmi nahnevany a situáciu by som vyriešil. Dal som svojej dcére úplne všetko, čo kedy chcela, a nikdy som sa jej sexuálne nedotkol. O tom, čo sa deje s Epsteinom, som netušil, až kým som si o tom neprečítal na internete a nezačali mi volať z agentúr. Píšu o toľkých veciach nesprávne, dokonca uviedli nesprávne jej druhé meno – je to Virginia Lee Robertsová a nie Virginia Louise. Som morálny človek a verím, že muži, ktorí zneužívajú malé deti, by mali byť trestne stíhaní a následne kastrovani. Naozaj ma vytáča, ak niekto píše, že som zneužíval svoje deti; ako otec som sa len snažil dať im dobrý život.“

Virginiino priame svedectvo o čase strávenom vo sfére vplyvu Epsteina a Maxwellovej podporili tisíce strán verejných súdnych dokumentov vrátane prisahou potvrdených výpovedí a Epsteinoých letových denníkov. Tieto dokumenty obsahovali plné mená mnohých mužov, o ktorých Virginia tvrdila, že im bola posúvaná v rámci obchodovania s ľuďmi. Obsah týchto dokumentov potvrdzujú aj ďalšie početné zdroje vrátane rozhovorov, ktoré Virginia poskytla tlači (všetky som si preštudovala), a vydaných kníh na túto tému od autorov ako Julie K. Brownová z *Miami Herald*, Virginiin bývalý právnik Brad Edwards a Geoffrey Berman, bývalý americký federálny prokurátor pre južný obvod štátu New York. Hovorila som aj s mnohými Virginiinými právnikmi vrátane Edwardsa, Sigrid McCawleyovej a Brittany Hendersonovej.

Písanie tejto knihy sprevádzalo niekoľko prestávok a nových začiatkov, čiastočne pre Virginiine zdravotné problémy. Po celý čas však trvala na tom, že chce, aby táto kniha vyšla. Priala si, aby všetko jej utrpenie nadobudlo nejaký zmysel, a povedala, že ak by mohla pomôcť čo i len jednej osobe, ktorá prežila zneužívanie, všetko to úsilie bude stáť za to. V októbri 2024 sa cítila pripravená pokračovať. Stretli sme sa, aby sme dokončili rukopis. Vrátila som sa do Austrálie, kde som ju navštívila už v roku 2022, aby sme si ho spoločne, bok po boku, ešte raz podrobne prešli. Čítali sme rukopis znova, pričom som si robila krátke prestávky na revíziu určitých častí a potom som sa k nim vracala, aby som jej ich opäť prečítala. Na konci tejto návštevy schválila celý obsah knihy, s výnimkou tejto mojej poznámky spoluautorky, ktorá bola pridaná až po jej smrti. Bola veľmi vďačná ľuďom zo všetkých oblastí svojho života, ktorí ju podporovali v jej snahe vyrozprávať svoj príbeh.

Potom, v noci 9. januára (v Austrálii to bolo ráno 10. januára), mi Virginia zavolała v stave extrémnej tiesne. Povedala, že predchádzajúci večer sa s Robbiem pohádali a že ju fyzicky napadol. Dlhو sme sa rozprávali. Poslala mi fotografie svojej tváre, ktorá vyzerala, že zmenila farbu, a bola opuchnutá. Uistila som sa, že je na bezpečnom mieste, a ponúkla som jej, že oslovím jej matku a staršieho brata, ktorých som oboch kontaktovala.

Virginia nahlásila tento incident polícii v Západnej Austrálii, ale Robbieho z ničoho neobvinili. Robbie vzniesol vlastné obvinenia, čo vyústilo do súdneho zákazu priblíženia sa pre Virginiu, ktorý jej zakazoval kontakt s jej deťmi. To Virginiu hlboko zranilo – nedokázala zniesť, že nemá kontakt so svojimi deťmi.

Tento údajný januárový incident nebol ojedinelý. V istom momente mi Virginia porozprávala o udalosti z roku 2015 v Colorade, keď Robbieho zatkli po tom, čo ju napadol. Vypátrala som zástupcu šerifa, ktorý na tomto prípade pracoval; podrobne so mnou hovoril o incidente a uviedol, že vtedy bol vydaný zákaz priblíženia sa, ktorý Robbiemu zakazoval vrátiť sa domov. Podľa oddelenia, kde pôsobil tento šerif, však dokumentácia o tomto incidente už nebola verejnosti prístupná. Virginia túto epizódu prezentovala ako izolovaný incident a povedala, že kvôli deťom nechce, aby sa objavil v knihe. Povedala mi, že to bola príšerná kapitola, ktorá sa odohrala vo veľmi vypätom období ich života, a že s Robbiem tvrdo pracovali na tom, aby to prekonali a nechali za sebou. (Aj Robbie sa vyjadril v podobnom duchu, keď – osobne – na tento incident nepriamo narážal.) Vedela som, že existujú všemožné dôvody, prečo sa žena, ktorá bola obeťou domáceho násillia, môže rozhodnúť mlčať. Vedela som tiež, že u ľudí, ktorí boli obeťami zneužívania v detstve, je podstatne vyššia pravdepodobnosť (podľa jednej často citovanej štúdie až pätnásťkrát vyššia), že sa stanú obeťami zneužívania aj neskôr v živote. Rešpektovala som jej želanie.

Veci nabrali horší smer v marci 2025, keď sa Virginia zranila pri autonehode. Naposledy sme spolu hovorili 31. marca 2025. Informovala ma o tom, že bola v nemocnici, ale odišla odtiaľ, pretože nesúhlasila s lekármi. Prosila som ju, aby sa tam vrátila, a ona ma uistila, že tak urobí. Najprv sa však chcela rozprávať o svojich deťoch, zúfalo túžila vedieť, ako sa majú. Predtým, než sme ukončili hovor, povedala: „Ak je to v Božích rukách, nebojím sa. Ak prišiel môj čas odísť, tak prišiel, ale chcem, aby tá kniha vyšla.“ Znovu som ju prosila, aby nechala lekárov robiť si svoju prácu. „Chcem, aby si bola súčasťou môjho života až do mojej smrti,“ uistila som ju. Povedala mi, že ma ľúbi. Povedala som jej, že ju tiež ľúbim.

Nasledujúci deň, 1. apríla, poslala Virginia mne a Dini von Muefflingovej, svojej dlhoročnej PR manažérke, e-mail, v ktorom jasne vyjadrila svoju túžbu vydať túto knihu. Okrem iného sa v ňom uvádzalo:

Píšem vám, aby som s vami prebrala dôležitú záležitosť týkajúcu sa mojej knihy *Dievča nikoho*. Je mojím úprimným želaním, aby toto dielo bolo publikované bez ohľadu na moje aktuálne okolnosti.

Obsah tejto knihy je kľúčový, pretože sa usiluje vrhnúť svetlo na systémové zlyhania, ktoré umožňujú obchodovanie so zraniteľnými osobami naprieč hranicami. Je nevyhnutné, aby bola pravda pochopená a aby sa o problémoch spojených s touto témou hovorilo, a to v záujme spravodlivosti aj osvety.

V prípade, že zomriem, chcem zabezpečiť, aby kniha *Dievča nikoho* aj tak vyšla. Verím, že má potenciál ovplyvniť mnohé životy a podnietiť nevyhnutné diskusie o týchto závažných neprávosťiach. Láskavo vás prosím o pomoc pri realizácii tohto želania. Ďakujem vám za vašu podporu, trpezlivosť a predovšetkým za lásku ♥ ♥ ♥.

Dňa 5. apríla Virginia poskytla vyhlásenie časopisu *People*, v ktorom prvýkrát verejne uviedla, že ju manžel týral, a výslovne sa odvolávala na údajný incident z 9. januára. V tomto vyhlásení sa okrem iného uvádzalo: „Dokázala som sa brániť Ghislaine Maxwellovej a Jeffreyemu Epsteinovi, ktorí [*sic*] ma zneužívali a urobili zo mňa obeť obchodovania s ľuďmi. No až donedávna som nedokázala uniknúť domácejmu násiliu vo svojom manželstve. Po poslednom fyzickom útoku môjho manžela už nemôžem mlčať.“ (Robbieho právnik sa k Virginiiným obvineniam odmietol vyjadriť, odvolávajúc sa na prebiehajúce súdne konanie.)

O necelé tri týždne neskôr bola Virginia mŕtva; spáchala samovraždu na svojej odľahlej farme.

Predtým, ako išla táto kniha do tlače, sa ozvali Virginiini dvaja bratia so svojimi manželkami a vyjadrili obavy, že kniha, ktorú napísala, podhodnocuje domáce násilie, ktoré údajne zažívala. Verejne ponúkli svoje svedectvo o tom, čo považovali za dlhoročné týranie, ktorým ich sestra v manželstve trpela, a zdôraznili dôležitosť vydania jej memoárov s uvedením ďalšieho kontextu, aby sa predišlo spochybneniu jej vierohodnosti. Zároveň vyjadrili podporu vydaniu Virginiiných memoárov a potvrdili ich dôležitosť pri vyvodzovaní zodpovednosti voči páchatelom zneužívania.

Keď som po Virginiinej smrti premýšľala o jej živote, o všetkom, čo dosiahla, a o všetkom tom utrpení, ktoré zažila, neustále som myslela na tie posledné tri srdiečka, ktoré nám poslala. Zostanú vo mne navždy. Pretože napriek nevýslovnej krutosti, ktorej bola počas svojho života vystavená, sa Virginia rozhodla ponechať si otvorené srdce a konať s láskou, kedykoľvek to bolo možné. Svet by sa od Virginie mohol niečo naučiť. Bolo pre mňa skutočnou ctou stráviť po jej boku štyri roky, pomáhať jej vyrozprávať jej príbeh a zabezpečiť, aby jej odkaz žil ďalej.

Amy Wallaceová
august 2025

Úvod

„Náš život nie je súkromná záležitosť.
Udalosť, ktorú si prežil, môže pomôcť aj iným –
ale len vtedy, keď ju podávaš ďalej.“

Dan Millman, *Cesta pokojného bojovníka*

Ešte pred pár hodinami sa mi návšteva Louvru zdala ako výborný nápad, ako sa trochu rozveseliť. Teraz ma však zaplavil smútok. Som tak ďaleko od domova.

Je jún 2021 a stojím na druhom poschodí najväčšieho múzea umenia na svete, obklopená ľuďmi, a predsa tak veľmi sama. Je zvláštny čas na pobyt v Paríži; práve sa znovu otvoril po tom, čo sa svetom prehnala pandémia COVID-19, a ulice sú tu do veľkej miery prázdne. Turistom dovolili priletieť do Francúzska len nedávno. Vyzerám ako turistka: ďalšia americká mama s blond vlasmi, v džínsoch a balerínach. Lenže ja som si do Paríža neprišla pozerať pamiatky. Prišla som sem urobiť prácu, ktorá nikdy nie je jednoduchá. Prišla som sem, aby som sa postavila tým, ktorí mi ublížili. Prišla som si vziať späť svoj život.

Keď som dnes ráno odchádzala z hotela, cítila som sa silná. Slnko svietilo a vzduch bol teplý, akoby si robil posmech zo všetkých tých svetrov, ktoré som si nabalila. Myslela som na svojho manžela Robbieho u nás doma v Austrálii, kde žijeme. Vedela som, že organizuje prespávačku pre naše tri deti a ich troch kamarátov, a vedela

som si ho predstaviť, ako vystresovaný volá do našej obľúbenej pizzerie a objednáva príliš veľa píz. „Ty si moja malá bojovníčka,“ hovorí mi manžel a povedal mi to aj predtým, než som nastúpila do lietadla z Perthu do Paríža. Nie vždy sa na seba dokážem pozerat' Robbieho očami, ale dnes, keď som sa vybrala pešo k Seine, som sa cítila stotožnená s tým, ako si ma zanietene idealizoval.

Kráčajúc od môjho hotela na ulici Rue Scribe som sa ľahko zorientovala, našla Avenue de l'Opéra a zamierila na juh k Louvru. Uplynulo už dvadsať rokov, odkedy som kráčala týmito ulicami, a predsa som mala pocit, akoby som tú cestu poznala. Návšteva múzea bol darček, ktorý som sa rozhodla venovať sama sebe: pár hodín ďaleko od mojich právnikov a ich otázok. Už celé dni ma grilovali a ja som chápala prečo. Na to, aby moja výpoveď, kvôli ktorej som sem prišla, mala čo najväčší dosah, som musela byť sústredená a pripravená na čokoľvek. Lenže ja som zúfalo potrebovala pauzu. Keď sa objavilo voľné dopoludnie, presne som vedela, kam chcem ísť. Zamierila som rovno k ikonickej kovovo-sklenenej pyramíde Louvru, oskenovala som si lístok a zišla eskalátorom dolu. Plán bol oddýchnuť si a túlať sa galériami, utiecť pred mojimi najohavnejšími spomienkami tak, že sa ponorím do čistej krásy.

Chvíľu prebiehalo všetko presne tak, ako som si predstavovala. Obdivovala som bronzové a mramorové sochy v nadživotnej veľkosti, manželovi som posielala správy s fotkami *Štyroch zajatcov*, štvorice vojakov v okovách, a Herkula, ktorý zápasí s obrovským hadom. Nikam som sa neponáhľala. Vravela som si, že k *Mone Lise* sa skôr či neskôr dostanem. Lenže potom som, nevediac presne, kam idem, vyšla po schodoch, za rohom som odbočila a ostala som stáť ako prikovaná. *Túto miestnosť poznám*, zvolal akýsi hlas v mojej hlave. Už som kedysi stála presne na tomto mieste – pred dvadsiatimi rokmi, keď som mala len sedemnášť.

Miestnosť, v ktorej sa nachádzam, je vymalovaná na krvavočerveno a dominuje jej obrovská tapiséria: výjav z gýčovej spálne Ľudovíta XIV. V roku 2001, keď ma Jeffrey Epstein a Ghislaine Maxwelllová

ako tínedžerku priviedli do tejto miestnosti prvý raz, bolo to v čase, keď ma už celé mesiace sexuálne zneužívali a obchodovali so mnou. Dnes som tridsaťsedemročná manželka a matka, dospelá žena v pravom zmysle slova, a sú to už dva roky, čo Epstein zomrel vo väzení. Napriek tomu ho takmer vidím stáť vedľa seba, ako obdivuje tapisériu, ktorej temnú paletu bol odhodlaný napodobniť v dekore svojho honosného manhattanského sídla. Vo svojej myslí si vedľa neho predstavujem Maxwelllovú, tak ako vždy. Sexuálna predátorka s nóbl spôsobmi a aristokratickým pôvodom, „G-Max“, ako sa sama nazývala, hrala úlohu „matky predstavenej“ v Epsteinovej dysfunkčnej rodine nepľnoletých dievčat. Bola som jedným z týchto dievčat a v ich dome hanby som strávila viac ako dvadsaťpäť mesiacov. Ešte aj po uplynutí desaťročí si pamätám, ako veľmi som sa ich oboch bála.

V ušiach mi zvoní. Kým tu tak stojím, moja racionálna myseľ vie, že mi už nemôžu ublížiť: rok po tom, čo v cele našli Epsteinovo bezvládne telo, Maxwelllovú zatkli a v tejto chvíli, v roku 2021, sa nachádza vo väzbe, kde čaká na súdny proces za rôzne obvinenia vrátane obchodovania s maloletými osobami s cieľom sexuálneho vykorisťovania. Napriek tomu mám pocit, že ma stále prenasledujú ich vyhladované príznaky. Bojujem so závratom a upieram zrak na prepracovanú tapisériu predou mnou. Zobrazuje mladého muža kľáčaceho pred kráľom, prosiaceho o odpustenie, zatiaľ čo ich sleduje dav. Presuniem pohľad na svoje nohy, ktoré akoby zapustili korene do parkiet. Zatajuje sa mi dych a cítim to staré známe chvenie panického ataku.

Aj ako dieťa som nerada robila scény. Radšej som svoju bolesť skrývala, dusila ten zmätok v hrudi, než aby som riskovala ďalšie ohrozenie tým, že by som kričala a vypustila to von. Takže zostávam ticho stáť a snažím sa upokojiť. Zadávam sa na svoje pekné nechty, čerstvo upravené a natreté lesklým slonovinovým lakom. Čítam si nápis na náramku na svojom ľavom zápästí, darček od mojej druhej priateľky. Z korálikov s písmenami je na ňom vyskladané slovo N-E-Z-L-O-M-N-Á. Urobím jeden opatrný krok a potom ďalší. Zvíra mi žalúdok, ale kráčam ďalej. „*Prosím*,“ modlím sa bez slov. „*Prosím*, nech neomdliem na tomto výnimočnom mieste.“ Nájdem

lavičku a sadnem si, pričom očami hľadám únikové východy. „To zvládnem,“ hovorím si – mantra, na ktorú som sa spoliehala už toľkokrát predtým. Zo skúsenosti viem, že by som sa ešte nemala pokúšať o útek.

Trauma je taký prefikovaný nepriateľ. Tí z nás, ktorí prežili jej hrôzy, sa často divia, ako rýchlo dokáže ustúpiť, aspoň na začiatku. Keď sa dostanete do bezpečia, vaše viditeľné rany (rezné rany, modriny) sa zahoja a zmiznú. Aj vaša psychika ožije, podobne ako topiaci sa muž, ktorého vytiahnu z hĺbín a on následne nejako vykašle tmavú vodu a otvorí oči. No zotavujúce sa obeť ako ja až príliš dobre vedia, ako trauma číha v tieni, neustále prítomná. Bez ohľadu na to, koľko rokov prejde alebo koľko terapeutov navštívite, môže sa nečakane vynoriť, zdanlivo odnikiaľ. Môže ju vyvolať nejaká pieseň v rádiu. Alebo vôňa kolínskej cudzieho človeka. Pre vás tým spúšťačom pravdepodobne nebude tapiséria cez celú stenu v Louvri, ale človek nikdy nevie.

Prišla som do Francúzska, aby som sa postavila jednému z Epsteinových spolupáchateľov, modelingovému agentovi Jeanovi-Lucovi Brunelovi. Za roky pôsobenia v modelingovom biznise sa Brunel stal pomerne uznávaným vyhľadávateľom talentov. Vychvaľoval sa tým, že odštartoval kariéry Jerry Hallovej, Milly Jovovichovej, Rebeccy Romijnovej, Sharon Stoneovej a Christy Turlingtonovej. Bol však známy aj tým, že vyžadoval sex od mladých žien, ktorých kariéry manažoval. Teraz je Brunel vo väzbe a čaká na súdny proces pre obvinenia zo znásilnenia, sexuálneho obťažovania a z obchodovania s maloletými osobami s cieľom sexuálneho vykorisťovania. V poslednom čase sa však pýtal, či by mohol stráviť mesiace pred súdnym termínom na slobode. Preto som sem pricestovala až z Austrálie: aby som pomohla udržať Brunela, ktorý pre Epsteinu obstaral toľko mladých dievčat, za mrežami.

V svedectve pod prísahou, ktoré som sem prišla podať, budem tvrdiť, tak ako som tvrdila už predtým, že ma Brunel opakovane znásilňoval a zneužíval. Počas svojho pobytu v Paríži tiež prepojím francúzskych prokurátorov s ďalšími Brunelovými obeťami, ktoré ma vyhľadali po tom, čo ma videli v televízii a na sociálnych sieťach, a odovzdám svoje ručne písané poznámky o tom, čomu vystavili

mňa a ostatných on, Epstein a Maxwellová. Francúzski prokurátori mi vysvetlili, že som kľúčová svedkyňa, pretože na rozdiel od mnohých Epsteinových obetí, ktoré boli zneužívané na jednom mieste, ja som s ním a Maxwellovou strávila viac ako dva roky cestovaním po svete. Poznala som ich kruté zvyky aj návyky mužov, ako bol Brunel, ktorým ma predávali. Videla som týchto mužov a znášala som ich z bezprostrednej blízkosti.

Môže sa niekto diviť, že bojujem s posttraumatickou stresovou poruchou (PTSP)? No za to, že o tom hovorím tak ako teraz, platím viac než len panickým záchvatom alebo prerušenou návštevou múzea umenia. Prísť do Paríža a odhaliť minulosť pre mňa znamená prichádzať o svoj súčasný život. Moja piatačka Ellie má tento víkend svoj prvý školský ples a na protest proti mojej neprítomnosti si prefarbila svoje nádherné tmavé vlasy nafialovo. (Robbie mi poslal fotku a musím uznať, že to vyzerá celkom dobre.) Práve teraz mi Ellie napísala, že chce svoj „grunge“ outfit doplniť sieťovanými pančuchami a napriek šesťhodinovému časovému posunu máme naplánovaný hovor cez FaceTime, aby som rozhodla, či áno alebo nie. Keď som bola tínedžerka, aj ja som uznávala grunge, ale aj tak: myslím si, že piata trieda je na sieťované pančuchy trochu priskoro. Hoci som rada, že máme s Ellie v pláne o tom diskutovať, je mi smutno, že naša debata musí prebehnúť cez telefón. Keby som bola doma v Perthe, uctila by som si Ellin prvý ples miliónom fotiek. Namiesto toho budem bojovať so samotou a s pásmovou chorobou v maličkaj hotelovej izbe deväťtisíc míľ od domova.

Musím však veriť v to, že môj výlet do Paríža prospeje mojim deťom. Pred rokmi, keď sa učiteľ opýtal jedného z našich detí, čím sa živí jeho mama, s Robbiem sme dali hlavy dokopy a rozhodli sme sa, že pravda je príliš komplikovaná, takže by naše deti mali jednoducho odpovedať: „Moja mama bojuje so zloduchmi.“ Odvtedy sa ne jeden učiteľ mylne domnieval, že som policajtká. Nie som policajtká a nikdy som o sebe netvrdila ani to, že som anjel. No dúfam, že som vykonala niečo dobré. Moji mocní nepriatelia sa ma snažili umlčať, vyhrážali sa mi, že ma privedú na mizinu, a dokonca, že ma dajú zabiť. Neprestala som hovoriť. Keď som bola sexuálnou otrokyňou,

nemala som na nič vplyv. Sľúbila som si, že už nikdy nebudem v situácii, v ktorej by som „nemala na nič vplyv“.

Takže, prinútili ma dnes moji démoni utiecť zo svetoznámeho múzea skôr, než som si stihla pozrieť svoje obľúbené obrazy? Áno, prinútili. Utiahla som sa potom do svojej hotelovej izby k jednému zo svojich obľúbených upokojujúcich rituálov: k pozeraniu toho najuspokojivejšieho kriminálneho seriálu *Zákon a poriadok*? Áno, aj to sa stalo. No nenechám tých démonov zvíťaziť. O tri dni sa do Louvru vrátim, sadnem si oproti tej strašidelnej tapisérii a opäť ovládnem tú izbu s červenými stenami. Ukotvím sa vo svojej ťažko vybojovanej sile. A potom konečne nájdem *Monu Lisu*, aby som ju v rýchlosti pozdravila.

O pár dní neskôr budem čeliť Brunelovi na osemhodinovom vypočúvaní za zatvorenými dverami a budem odpovedať na tie najviac dehumanizujúce otázky, aké si dokážete predstaviť, o tom, čo mi on, vtedy päťdesiatnik, robil, keď som mala sedemnášť, osemnášť a devätnášť rokov.

V rozhovore pre NBC News neskôr v ten istý deň vysvetlím, že som svedčila proti Brunelovi, pretože som chcela, aby „vedel, že nado mnou už nemá žiadnu moc, že som teraz dospelá žena a rozhodla som sa, že ho prinútim niesť následky za to, čo urobil mne a toľkým ďalším“. Potom prednesiem výzvu do boja, ktorá sa čoskoro rozletí do celého sveta. „Vyzývam ďalších svedkov, aj keď je to už po premlčacej lehote, aby predstúpili,“ poviem a vysvetlím, že aj niečo také jednoduché, ako je potvrdenie Brunelovho miesta pobytu v konkrétny deň, môže pomôcť tým, ktorí sa ho snažia usvedčiť z jeho zločinov.

„Sudca počúva,“ poviem. „Úrady počúvajú. Ja počúvam. Chceme pomôcť dostať toto monštrum tam, kam patrí. Nedokážeme to urobiť, ak nebudeme všetci spolupracovať.“

O monštrách niečo viem. Ako dieťa som si vytrpela takmer každý druh zneužívania: incest, zanedbávanie zo strany rodičov, kruté telesné tresty, sexuálne obťažovanie, znásilnenie. Ako tínedžerka

som sa stala obeťou sexuálneho obchodovania iným pedofilom ešte skôr, než som stretla Jeffreyho Epsteina a Ghislaine Maxwellovú. Títo dvaja však moje utrpenie ešte znásobili. Počas rokov strávených s nimi ma posúvali desiatkam bohatých a mocných ľudí. Pravidelne ma využívali a ponižovali. V niektorých prípadoch ma škrtili a bili až do krvi. Verila som, že možno zomriem ako sexuálna otrokyňa. Potom, tesne po mojich devätnástych narodeninách, som stretla niekoho, komu na mne zjavne záležalo. Riskla som to a v roku 2002 som ušla.

Keď toto píšem, užívam si už dvadsaťdva rokov slobody. Toto obdobie nebolo vždy ľahké, ale som zaň nesmierne vďačná. Môj život od roku 2002 poznačilo niekoľko zlomových bodov, no žiaden z nich nebol dôležitejší ako ten, keď som sa nečakane stala matkou. Lekári mi tvrdili, že je to vysoko nepravdepodobné, ale mýlili sa. Najprv prišiel môj syn Alex, potom Tyler. Milovala som to, že som mamou dvoch chlapcov. No keď sa nám s Robbiem narodilo tretie dieťa, dcéra, ktorú sme pomenovali Ellie, cítila som, ako sa vo mne niečo pohlo. Vzhľadom na to, čím som si prešla, viem, že sexuálni predátori neprestanú, kým ich niekto nedonúti prestať. Roky som sa však držala v úzadí a dúfala, že sa toho chytí niekto iný a postará sa o to, aby zneužívatelia čelili následkom. Ellie ukončila toto obdobie pasivity. Pri pohľade do očí svojej dcéry som vedela, že musím konať, aby iné dievčatá nemuseli trpieť tak ako ja. Krátko nato som sa pustila do boja.

Jednou z prvých vecí, ktoré som urobila, bolo, že som sa pokúsila zodpovedať niekoľko ťažkých otázok: Bolo zneužívanie, ktoré som prežila, iba dôsledkom toho, že som mala smolu? Predurčili ma na túto tragédiu hanebné tajomstvá mojej rodiny? Alebo sa v našej kultúre deje niečo, čo prispelo k mojej hroznej situácii? Zlo bolo na svede vždy. No obchodovanie s ľuďmi (využívanie sily, podvodu alebo nátlaku na získanie nejakej formy práce alebo komerčného sexuálneho aktu) je obzvlášť podlé, najmä ak sú obeťami maloletí. Sexuálne obchodovanie s deťmi, o ktorom sa málo informuje a ktoré je nedostatočne preskúmané, nie je iba problémom krajín tretieho sveta, ako sa mnohí mylne domnievajú. V Amerike boli incidenty hlásené

vo všetkých päťdesiatich štátoch. A v posledných desaťročiach internet a sociálne médiá ulahčili sexuálnym obchodníkom s ľuďmi kontakt s ich obeťami. Podľa Národného centra pre nezvestné a vykorisťované deti (National Center for Missing and Exploited Children) predátori počas pandémie COVID-19 využili skutočnosť, že deti boli ešte viac online, čo malo za následok 106-percentný nárast hlásení o podozrení na sexuálne vykorisťovanie detí len za jeden rok.

Chcem tým povedať, že hoci je Jeffrey Epstein mŕtvý a je preč, po celom svete je mnoho ďalších, ktorí stále páchajú rovnaké druhy zločinov ako on. Existuje nespočetné množstvo obetí sexuálneho obchodovania, ktorým sa ešte nepodarilo uniknúť z ich situácie tak, ako sa to pošťastilo mne. Tieto dievčatá a chlapci, ženy a muži, sa podľa nedávnych výskumov pravdepodobne pokúsia o útek tri- až sedemkrát, kým uspejú. Mnohým z nich neponúkne pomoc ani jeden jediný súcitný cudzí človek. V Amerike, kde majú len štyri percentá orgánov činných v trestnom konaní personál určený na odhaľovanie obchodovania s ľuďmi, sa väčšina obetí musí pri prežití spoliehať na vlastnú šikovnosť a na šťastie.

Chcem to zmeniť. Chcem nielen brať násilníkov na zodpovednosť, ale aj spochybníť spôsoby, akými ich náš právny systém až príliš často chráni. Odhaduje sa, že väčšina obetí sexuálneho zneužívania v detstve sa neozve na verejnosti a nepodelí sa o svoje skúsenosti, kým nemajú po štyridsiatke alebo neskôr. Podľa môjho názoru by mali mať tí, ktorí prežili sexuálne obchodovanie a zneužívanie, možnosť domáhať sa spravodlivosti kedykoľvek, keď sú na to pripravení, ale mnohé štáty majú premlčacie lehoty, ktoré to znemožňujú. Ide o systémové problémy, ktoré nedokáže vyriešiť jeden človek, a preto je také dôležité, aby sa preživší zjednotili. Ako som povedala v spomínanom rozhovore pre NBC v Paríži v roku 2021: bez ohľadu na to, akí slabí sa preživší sexuálneho násillia cítia, vždy budeme silnejší, keď budeme spolupracovať.

V posledných rokoch boli kúsky môjho príbehu rozprávané a prerozprávané inými v nespočetných knihách, podcastoch, rozhovoroch, článkoch, filmoch, miniseriáloch a špeciálnych televíznych programoch. No až doteraz som nikdy nevyrozprávala celý svoj

príbeh. Umožní mi to vyplniť medzery, poskytnúť kontext tam, kde citelne chýbal, a na kľúčových miestach uviesť veci na pravú mieru. Mladé dievčatá (a ani chlapci) nekončia ako obeť sexuálneho obchodu z ničoho nič. Sériové sexuálne zneužívanie sa im (nám) nedeje len tak sčista-jasna. V mnohých prípadoch nás najprv opustia tí, ktorí tvrdia, že nás milujú. Dúfam, že keď sa podelím o svoj príbeh, pomôžem ostatným zabrániť tomu, aby aj oni prežili niečo podobné.

Nikto, kto prežil extrémnu traumu, z nej nevyšiel bez ujmy. Ja rozhodne nie. Ešte predtým, než som stretla Epsteina, som zažila hroznú veci, kvôli ktorým ma niektorí pozorovatelia označili za jeho „ideálnu obeť“. Bola som však aj odolná, inak by som tu teraz nebola. Stále mávam nočné mory a panické ataky. Stále mávam chvíle, keď sa cítim bezcenná. Možno to tak bude vždy. No počas mnohých dní prosperujem – najmä vtedy, keď som schopná pomôcť iným, ktorí prežili. Verím, že táto kniha vrhne trochu svetla do temnoty a prinúti ju zaliezť späť do svojej jaskyne.

Kedysi som mlčala, ale teraz som našla svoj hlas. Táto kniha je výsledkom tejto metamorfózy. Pretože môj manžel má o mne pravdu: *som* bojovníčka. Bojovníčka s príbehom, ktorý treba vyrozprávať.